

Arend Lammertink <lamare@gmail.com>

Auschwitz, Nazi Duitsland, Europa en de heer Wilders.

Arend Lammertink <lamare@gmail.com>

Sat, Jul 18, 2015 at 2:38 PM

To: De voorzitter van Tweede Kamer der Staten Generaal <voorzitter@tweedekamer.nl>, voorzitter@eerstekamer.nl

Geachte Voorzitter,

In navolging op mijn e-mail van 10 juni j.l. lijkt het me toch goed mijn standpunt(en) en overwegingen nader aan u toe te lichten en te onderbouwen, alsmede u te wijzen op de parallelen tussen Nazi Duitsland, de huidige (financieel economische) situatie in Europa en het systematisch verspreiden van haat jegens een minderheidsgroep door de heer Wilders.

Om te beginnen heb ik er achteraf spijt van dat ik de Avaaz petitie over mevrouw Haverbeck heb ondertekend. Hoewel ik het initiatief om dit onderwerp onder de publieke aandacht te brengen steun en daarom ook de petitie heb ondertekend, had ik over het hoofd gezien dat de 'de kleine lettertjes' van de motivatie nogal wat racistische uitingen bevat, waar ik absoluut niet achter sta. Ik had achteraf gezien dan ook moeten volstaan met het mailen naar de Duitse Minister en Uw Kamer.

Het onderwerp waar we het over hebben is bijzonder beladen en veel mensen associeren het niet geloven in het bestaan van gaskamers in Auschwitz onmiddellijk met holocaust ontkenning. Het is ook niet te ontkennen dat verreweg de meeste mensen die niet geloven in de gaskamers in Auschwitz tot deze mening gekomen zijn vanuit neo-nazistische en/of racistische denkbeelden en het is dan ook niet vreemd dat wanneer iemand openlijk te kennen geeft niet in de gaskamers in Auschwitz te geloven dit nogal wat negatieve emoties teweeg brengt, hetgeen ongetwijfeld ook bij u het geval zal zijn geweest. Vandaar ook deze toelichting.

In mijn geval is het zeker niet zo dat ik vanuit racistische denkbeelden tot mijn conclusie ben gekomen. Ik ben lid van de Partij voor Mens en Spirit omdat ik geloof in de holistisch spirituele grondslag van deze partij, hetgeen betekent dat ik geloof dat ultimo alle mensen c.q. zielen één zijn, onderdeel uitmaken van één bewustzijn c.q. één opperwezen. Dit betekent tevens dat ik geloof dat al wat men een ander aan doet, men uiteindelijk zichzelf aan doet en dat ik principieel geen onderscheid kan maken in ras, levensovertuiging, seksuele geaardheid, etc. Ik geloof dat ieder mens

is zoals hij/zij is met een reden en dat het niet aan mij is om hierover te oordelen, laat staan te veroordelen.

Mijn twijfels over het bestaan van de gaskamers in Auschwitz zijn begonnen toen ik de documentaire van David Cole, "David Cole in Auschwitz" gezien had, een destijds jonge man van Joodse komaf, die een aantal merkwaardige feiten over de gaskamer die aan toeristen getoond wordt naar voren bracht. Op dat moment had ik Joseph Farrell's "Reich of the Black Sun" en Carter Hydrick's "Critical Mass" al gelezen en zo doende kwam ik tot de conclusie dat het zeer waarschijnlijk is dat in de IG Farben fabriek aldaar uranium werd opgewerkt binnen het Duitse atoomprogramma en dat (een gedeelte van) aldaar opgewerkt uranium-235 het Amerikaanse Manhattan project uit de brand geholpen heeft en ironisch genoeg alsnog in Japan is aangekomen.

Het is duidelijk dat zowel de Amerikanen als de Russen, die het kamp bevrijd hebben en mogelijk nucleaire apparatuur, materiaal en documentatie in handen hebben gekregen, er belang bij hadden en wellicht nog hebben om dit aspect van Auschwitz geheim te houden en hier het een en ander aan propaganda voor hebben verspreid. Het is in ieder geval niet te ontkennen dat er propaganda over gaskamers is verspreid door de Amerikanen, aangezien men filmbeelden heeft verspreid van een gaskamer in Dachau, terwijl later duidelijk is geworden dat hier nooit iemand is vergast.

Dat we nu kunnen stellen dat Auschwitz waarschijnlijk geen vernietigingskamp maar een werkkamp moet zijn geweest waar vele mensen door de erbarmelijke omstandigheden stierven, betekent echter niet dat er geen holocaust heeft plaats gevonden, waarbij men wel degelijk tot doel had Joden te vernietigen en aldus volkerenmoord pleegde. Dat blijkt uit het zogenaamde "Korherr rapport", waarin de statistieken vermeld staan van de "Sonderbehandlung", een eufemisme voor (vokeren)moord, die circa 2.5 miljoen Joden door toedoen van Himmler's SS het leven kostte en waarbij de meest verschrikkelijke oorlogsmisdaden zijn begaan.

Opmerkelijk detail rond het Korherr rapport is dat Himmler het woord "Sonderbehandlung" (bijzondere behandeling), een eufemisme voor massa-c.q. volkerenmoord, liet veranderen in "durchgeschleust" (doorgevoerd) alvorens de Führer het rapport onder ogen kreeg. Dit suggereert dat de volkerenmoord die door de SS in het Oosten is begaan bovenal Himmler aan te rekenen is en hij dit voor de Führer verborgen heeft gehouden, zo Himmler volgens David Irving ook aan een staflid heeft opgebiecht. Ongeacht of Hitler nu uiteindelijk op de hoogte is gebracht van de volkerenmoord of niet, illustreert dit haarfijn het grote gevaar dat voort komt uit het afwentelen van de politieke verantwoordelijkheid voor een falend staatsbestel - een falend politiek, economisch, financieel en justitieel stelsel - op een minderheidsgroep die part noch deel uitmaakt van de oorzaken van dit systematische falen.

Dit grote gevaar bestaat er uit dat de volgelingen van populistische leiders, zoals Hitler, zich gerechtvaardigd voelen de frustraties en emoties die het gevolg zijn van een falend staatsbestel bot te vieren op de minderheidsgroep die door de leider als zondebok wordt aangemerkt. In extreme gevallen, zoals destijds in Nazi Duitsland, kan dit tot volkerenmoord leiden, zonder dat dat noodzakelijkerwijs in opdracht van de leider gebeurt, zoals bovenstaand verhaal rond Himmler illustreert. In een dergelijk scenario blijven degenen die verantwoordelijk zijn voor het falende staatsbestel, de oorzaak van de problemen waarmee de bevolking zich geconfronteerd ziet, echter buiten schot. Men zou zich dan ook grote zorgen moeten maken over de tendens om de gevolgen van de falende huidige Europese éénwordingspolitiek af te wentelen op een minderheidsgroep die het absoluut niet aan te rekenen is dat er thans grote financieel-economische problemen zijn binnen het Eurogebied.

Deze financieel-economische problemen zijn systematisch van aard en worden veroorzaakt door het feit dat binnen ons huidige financiële systeem geld uitsluitend in omloop gebracht wordt in de vorm van leningen, schulden. Schulden die met rente terug betaald moet worden, terwijl het geld om die rente te betalen niet in omloop wordt gebracht. Er is dus per definitie niet genoeg geld in omloop om alle schulden plus rente af te kunnen betalen. Wanneer er binnen zo'n systeem een verantwoord monetair beleid wordt gevoerd, zoals bijvoorbeeld de Nederlandsche Bank en de Bundesbank pleegden te voeren, dan is het, ondanks de tekortkomingen, mogelijk om een goed economisch klimaat te creëren. Doet men dit niet, dan worden op een gegeven moment de schulden zo groot dat er niets anders op zit dan deze kwijt te schelden, hetgeen mijns inziens op vrij korte termijn ook zal gebeuren. Wat dat betreft is er geen duidelijker teken aan de wand dat nu zelfs het IMF erkent dat er geen oplossing voor Griekenland kan komen zonder (een gedeeltelijke) kwijtschelding van haar schulden.

De reden dat met name Duitsland hier niet mee akkoord kan gaan is gelegen in het feit dat met name Deutsche Bank een dusdanig hoeveelheid derivaten in haar portfolio heeft dat ze zou falen en met haar zo ongeveer het gehele Westerse bankensysteem. En daarom is er wederom voor gekozen om het probleem van het hebben van te veel schulden, in dit geval in Griekenland, "op te lossen" door nieuwe leningen te verstrekken, hetgeen het probleem alleen maar groter maakt. En het is niet alleen Griekenland waar dit probleem speelt. Amerika is er niet veel beter aan toe en ook landen als Spanje, Portugal, Italië en zelfs Frankrijk zullen zich, als het schuldenprobleem niet wordt aangepakt, vroeg of laat in dezelfde situatie bevinden als thans de Grieken zich bevinden, hetgeen in feite dezelfde situatie is als waarin Duitsland zich begin jaren 20 bevond: te veel schulden.

Nu wordt er vaak gezegd dat als we één ding van de geschiedenis kunnen leren, dan is het wel dat we niet leren van de geschiedenis. We hoeven slechts in de richting van de heer Wilders te kijken om te zien dat deze stelling vaak van toepassing is. De heer Wilders maakt het nu zelfs zo bont dat hij de geschiedenis volledig omdraait en de van bovenaf opgelegde staatsterreur van het Nazi regime misbruikt om onder zijn volgelingen angst en haat te verspreiden jegens een minderheidsgroep die hij, op precies dezelfde manier als Hitler destijds jegens de Joden deed, gebruikt als zondebok en bliksemafleider opdat hij zich binnen het staatsbestel in een machtige positie hoopt te kunnen manoevreren.

De rode draad in deze geschiedenis is te vinden in het financiële stelsel, het bankensysteem. In het Duitsland van de jaren 20 lag de oorzaak van de te grote schulden in het verdrag van Versailles, waarbij Duitsland tot dusdanig hoge herstelbetalingen werd gedwongen dat het land daar financieel nagenoeg aan ten gronde ging. Thans ligt de oorzaak van de te grote schulden in de enorme corruptie binnen het bankwezen, maar het effect is hetzelfde. En ook de oplossing die thans gekozen wordt is het zelfde: het aanslingeren van de geldpers, ook al verhuult men dit feit met namen als "stimulus" en "Quantitative Easing". De correcte term voor een dergelijk economisch beleid is echter: monetaire hyperinflatie.

Wanneer de schuldenberg eenmaal zo groot is dat men het zich niet meer kan veroorloven de rente op te laten lopen, dan is er geen weg terug meer. Zo lang er geen fundamentele veranderingen in het systeem worden aangebracht zitten we vast aan (nagenoeg) 0% rente en een Zimbabwians c.q. Weimar Duitslands hyper monetair beleid, omdat anders de staatsschulden niet meer gefinancierd kunnen worden. Men hoeft zich dan ook geen enkele illusie te maken dat het Griekse probleem opgelost is, noch het Amerikaanse, het Italiaanse, het Spaanse, het Portugese, het Franse, enz., enz.

De oplossing van deze systematische financiële problemen is, ironisch genoeg, onder meer te vinden in het financiële beleid dat Nazi Duitsland in de jaren 30 voerde met de zogenaamde "mefo wissels" (https://en.wikipedia.org/wiki/Mefo_bills , https://nl.wikipedia.org/wiki/Wissel_%28bankdocument%29), die fungeerden als bankbiljetten binnen de Nazi Duitse industrie. "Mefo" stond voor "Metallurgischen Forschungsgesellschaft mbH", een naam die gekozen werd om de monetaire functie van deze organisatie te verhullen.

Fundamenteel verschil met onze huidige bankbiljetten is dat deze wissels werden uitgegeven in de vorm van krediet in plaats van als schuld. Dit betekent dat het geld dat in omloop is niet terug betaald hoeft te worden aan het bankensysteem. Het is immers geld dat door de

staat gecreëerd wordt en niet door het bankensysteem. Ook Lincoln introduceerde ooit een vergelijkbaar geldsysteem, de greenback. Een ander voorbeeld van een succesvolle introductie van het "geld als krediet" paradigma is te vinden in het Tirolse stadje Wörgl, tussen 1930 en 1933. (

https://de.wikipedia.org/wiki/W%C3%B6rgl#Das_W.C3.B6rgler_Schwundgeld_.28Freigeld.29
)

Het experiment in Wörgl was zo succesvol dat de Oostenrijkse centrale bank c.q. overheid zich in 1933 genoodzaakt voelde het experiment te beëindigen door het eenvoudigweg te verbieden, hetgeen haarfijn illustreert dat het huidige schulden gebaseerde bankensysteem in essentie een financieel controle instrument is waarmee de overheid via monetair beleid de bevolking onder de duim houdt en dat het niet genegen is deze controle uit handen te geven. Men weigert de voordelen van een eerlijk geldsysteem te erkennen, men weigert te kiezen voor een geldsysteem dat slechts dient om de economie te smeren. Men kiest voor macht in plaats van eerlijkheid en rechtvaardigheid. Ook thans wordt alles op alles gezet om het tot falen gedoemde "geld als schuld" systeem overeind te houden, ten koste van de reële economie en ten koste van de bevolking.

En Uw Kamer staat er bij en kijkt er naar, uw handen wassend in onschuld, bijvoorbeeld als het gaat om de vraag of de heer Wilders vervolgd zou moeten worden vanwege het verspreiden van haat jegens een minderheidsgroep, hetgeen Uw Kamer in ons land terecht uitdrukkelijk heeft laten verbieden. Uw Kamer en Uw Regering laten het echter aan de uitvoerende macht, de gewone rechter, over om op te treden tegen hetzelfde fenomeen als in Duitsland gebeurde: het vanwege politiek gewin verspreiden van haat jegens een minderheidsgroep en het ophitsen van de bevolking tegen deze minderheidsgroep om op deze manier politiek voordeel te behalen uit de ellende en frustratie waar een groeiend deel van de bevolking zich mee geconfronteerd ziet worden.

De heer Wilders is geen gewone burger, hij is lid van Uw Kamer. En het is u misschien ontgaan, maar er staat iets in onze grondwet over de wijze waarop kamerleden vervolgd dienen te worden, zo daar aanleiding toe is:

Art. 119 - "De leden van de Staten-Generaal, de ministers en de staatssecretarissen staan wegens ambtsmisdrijven in die betrekkingen gepleegd, ook na hun aftreden terecht voor de Hoge Raad. De opdracht tot vervolging wordt gegeven bij koninklijk besluit of bij een besluit van de Tweede Kamer."

Het behoeft geen betoog dat de uitspraken die de heer Wilders doet in de richting van een minderheidsgroep niet alleen politiek gemotiveerd zijn, maar dat hij daarbij ook nog eens gebruik maakt van de gelegenheid die zijn ambt hem biedt, namelijk een podium. Met andere

woorden: het verspreiden van haat jegens een minderheidsgroep door de heer Wilders dient opgevat te worden als een ambtsmisdrijf. De vraag of de heer Wilders hiervoor vervolgd zou moeten worden is dan ook bovenal een politieke vraag. Een vraag die niet beantwoord kan en mag worden door de uitvoerende macht, maar een vraag waarover alleen Uw Kamer en/of Uw Regering een besluit kunnen nemen. Alleen Uw Kamer en/of Uw Regering kunnen de Hoge Raad opdracht geven ambtsmisdrijven gepleegd door kamerleden te onderzoeken en/of, zo nodig, tot vervolging over te gaan.

Het woord is dan ook aan Uw Kamer en/of Uw Regering ik ben erg benieuwd of u voor de verandering wel eens een keer in staat blijkt lering te kunnen trekken uit de geschiedenis en aldus uw verantwoordelijkheid neemt.

Met vriendelijke groet,

Ir. Arend Lammertink,
Schoolstraat 107,
7471 WV Goor.
M: 06 5425 6426

Bijgaand nog een artikeltje dat ik geschreven heb over de situatie in en rond Auschwitz, waarbij de vervolging van mevrouw Haverbeck de aanleiding was om mijn eerdere e-mail te schrijven, omdat het m.i. in een rechtsstaat, zoals Duitsland, onaanvaardbaar is als mensen de gevangenis in gestuurd worden omdat ze een afwijkende mening hebben die, in ieder geval deels, gestaafd kan worden door harde, feitelijke gegevens.

-:-

Was Auschwitz een Uraniumopwerkingsfabriek?

Nu de ARD enige maanden geleden een interview met Angela Haverbeck heeft uitgezonden over wat er zich volgens haar in de Holocaust heeft afgespeeld, is wellicht de tijd rijp om een maatschappelijk debat te voeren over de vraag wat er zich destijds met name in en rond Auschwitz heeft afgespeeld. De waarheid is vaak vreemder dan fictie en dat is ook hier het geval. Een aantal in de afgelopen 10, 20, 30 jaar vrijgegeven documenten geven een heel nieuw beeld van hetgeen zich destijds heeft afgespeeld en leiden tot de conclusie dat Auschwitz waarschijnlijk een Uraniumopwerkingsfabriek moet zijn geweest waar

slaven te werk werden gesteld.

Alvorens hier op in te gaan, is het van belang eerst stil te staan bij het zogenaamde "Korherr rapport", geschreven in januari 1943 door de hoofd inspecteur van het statistiek bureau van de SS, Dr. Richard Korherr, onder de titel "Endlösung der Judenfrage", in opdracht van Heinrich Himmler. Volgens dit rapport was het aantal Joden in Europa tussen 1937 en 1942 gereduceerd met ca. 4 miljoen. Daarnaast vermeldt men dat "evacuaties" vanuit "het grondgebied van het Rijk inclusief het grondgebied in het Oosten, etc. [...] van oktober 1939 of later tot 31 december 1942" bij elkaar 2,419,656 Joden betrof. Deze "evacuëes" waren in 1943 dus niet meer in Europa en werden in het rapport als "Abgang" (vertrokken) gerekend. Men hoeft zich weinig illusies te maken dat deze mensen Europa levend hebben verlaten. De stellingname van mevrouw Haverbeck dat "de hele Holocaust één grote leugen" is, is dan ook absoluut onhoudbaar.

Dat neemt echter niet weg dat er over Auschwitz een aantal merkwaardige zaken naar boven zijn gekomen die ons dwingen de geschiedschrijving over dit specifieke kamp kritisch onder de loep te nemen en waar nodig te herschrijven.

Om te beginnen wordt er nogal gegoocheld met de officiële aantallen. Hierover schreef rabbijn Lody B. van de Kamp in 2008 in het Reformatorisch Dagblad een opiniestuk, waarin hij de gids in Majdanek aanhaalde: "Maar waar ik mij zorgen over maak is dat de getallen iedere keer naar beneden worden bijgesteld. Iedere keer weer opnieuw. Het zal nog een aantal jaren duren en dan zal het verhaal überhaupt niet meer bestaan. Dan is het allemaal een sprookje geweest. Alsjeblieft, ter wille van al diegenen die hier vermoord zijn, vertel de wereld hoe er nu al hier, op deze plek, met getallen wordt geschoven."

Ook in Auschwitz zien we dit fenomeen, zo Gie van den Berghe optekende in "Streven", januari 1992: "Eind 1990 ontstond er de nodige beroering toen bekend werd dat het hoofd van de historische afdeling van het vermaarde onderzoekscentrum in Auschwitz, Franciszek Piper, had berekend dat geen vier miljoen mensen waren omgekomen in Auschwitz, het aantal dat sinds het Neurenbergproces (1946) in brede kringen werd aanvaard, maar 'slechts' 1,1 à 1,5 miljoen, waaronder minstens één miljoen joden. De opschudding werd niet veroorzaakt door dit onderzoeksresultaat of door het bij implicatie relatief laag aantal niet-joodse slachtoffers (voornamelijk Polen, Russen en zigeuners) maar door de verwijdering van een gedenksteen in Auschwitz waarop sprake was van vier miljoen slachtoffers."

Als hieruit één ding kunnen concluderen, dan is het wel dat de door het Stalinistische Rusland aan de Neurenberg tribunalen verstrekte gegevens niet zonder meer betrouwbaar zijn. We dienen ons dan ook af

te vragen wat er wel klopt aan de Russische informatie en wat niet.

Deze zelfde Dr. Franciszek Piper verklaarde in documentaire getiteld "David Cole in Auschwitz" dat de gaskamer in het hoofd Auschwitz kamp, waarvan men aan toeristen vertelt dat deze geheel in authentieke staat is, een naoorlogse "reconstructie" is. Volgens hem omdat in 1944 het bewuste gebouw niet meer als gaskamer maar als schuilbunker in gebruik was, voor welk doel men ook de vierkante gaten in het dak waar Zyklon B door naar beneden werd geworpen had dicht gemaakt.

In deze documentaire wordt ook melding gemaakt van het zogenaamde "Leuchter rapport", waarover op de website van het Auschwitz-Berkenau museum te lezen is dat dit "geschreven [is] door een Amerikaanse fabrikant van executie apparatuur en in 1988 door de ontkenners uitgeroepen werd als een onthulling op een internationale schaal en een doorbraak in de perceptie van Auschwitz. Leuchter verklaart dat er veel minder sporen van waterstofcyanide in de muren van de gaskamers in Auschwitz is aangetroffen dan in de muren van de desinfectie kamers, en concludeert dat Zyklon B niet gebruikt was om mensen te vermoorden, maar meer, slechts sporadisch, voor desinfectie."

Waterstofcyanide ofwel blauwzuur is een stof die bij het gebruik van Zyklon B (met de B van blauwzuur) vrijkomt en in de muren trekt en daar achterblijft, waardoor deze zowel aan de binnen- als aan de buitenkant blauw uitslaan. Dit kan vele jaren zichtbaar kan blijven, zoals in de genoemde documentaire te zien is. Het Auschwitz museum bevestigt het bestaan van de door Leuchter gevonden "discrepanties" op haar website: "de oorzaak van deze discrepanties zijn onder andere de verschillende tijdsperiodes voor blootstelling aan waterstofcyanide in de desinfectiekamers en de gaskamers." Ook schrijft men dat "een gecertificeerde Duitse chemicus, Germar Rudolf, houder van een doctoraat van het gerespecteerde Max Planck Instituut [...] vergelijkbare 'research'[sic] uitvoerde in 1991-1992" en dat hij in Duitsland tot twee keer toe tot gevangenisstraf werd veroordeeld wegens het ontkennen van het bestaan van de gaskamers in Auschwitz. Opmerkelijk hierbij is dat men enerzijds het bestaan van de gevonden "discrepanties" bevestigt en anderzijds geen goed woord over heeft voor het werk van Leuchter en Rudolf dat deze "discrepanties" aan het licht bracht.

- Buna? -

Een deel van het Auschwitz complex bestond uit de "Monowitz Buna-Werke", dat door IG Farben was gebouwd om synthetisch rubber (buna) en benzine te produceren, daarbij gebruik makende van slavenarbeid. Hierover merkte Joseph Farrell in zijn boek "Reich of the Black Sun" het volgende op:

"De enorme synthetische rubber- en benzinefabrieken werden afgemaakt,

nadat 300.000 concentratiekamp arbeiders het constructie apparaat van het bedrijf hadden doorlopen. 25.000 van deze gevangenen werden eenvoudigweg wreed de dood in gewerkt door uitputting. De fabrieken zelf waren niets minder dan gigantisch. In feite zo gigantisch dat 'ze meer elektriciteit gebruikten dan de hele stad Berlijn.'

Gedurende de oorlogtribunalen, echter, was het niet deze weerzinwekkende catalogus van feiten over de fabriek die de gealliëerde aanklagers verwonderde. Wat hen verwonderde was dat, ondanks zo'n enorme investering van levens, geld en materiaal, er 'nooit ook maar één pond Buna was geproduceerd'. De Farben directeuren en managers in het beklagdenbankje drongen hier bijna obsessief op aan. Meer elektriciteit dan de hele stad Berlijn - destijds de achtst grootste stad ter wereld - om absoluut niets te produceren? Als dit waar was, dan zouden de enorme uitgiften van kapitaal en arbeid en de enorme elektriciteitsconsumptie niets maar dan ook helemaal niets significant hebben toegevoegd aan de Duitse oorlogsinspanning. Het behoeft geen betoog dat er iets goed fout zit in dit plaatje.

Niets van dit alles was destijds te begrijpen, niets van dit alles is thans te begrijpen, tenzij de fabriek helemaal geen Buna fabriek was natuurlijk..."

Farrell haalt veelvuldig het boek "Critical Mass" van Carter Hydrick aan, die hierover opmerkt: "Er is zeker iets fout met dit plaatje. Een samenstelling van de drie centrale en algemeen bekende feiten hierboven omschreven - elektriciteitsconsumptie, constructie kosten, en IG Farben's reputatie - vormt niet vanzelfsprekend een plaatje dat een Buna fabriek het type project was dat in Auschwitz geconstrueerd werd. Een dergelijke samenstelling schetst wel een plaatje, daarentegen, van een ander belangrijk productieproces in oorlogstijd, hoewel geheim in die tijd. Dat proces is uranium verrijking."

Farrell concludeert: "In ieder geval wijst alle bewijs er op dat er een groot, zeer goed gefinancierd, en zeer geheim Duits isotopen verrijkingprogramma bestond tijdens de oorlog, een programma dat tijdens de oorlog met succes is vermomd door de Nazi's, en na de oorlog door de Gealliëerden werd verhuld. Maar dit brengt zijn eigen vragen met zich mee. Hoe dicht was dat programma bij het verkrijgen van voldoende grote voorraden van wapen kwaliteit uranium om een bom (of bommen) te kunnen maken? En ten tweede, waarom getroostten de Gealliëerden zich na de oorlog zo veel moeite om dit te verhullen?"

Aan de andere kant van de oceaan werkten de Amerikanen aan hun atoomprogramma, dat eind 1944, begin 1945 in grote problemen verkeerde, zo Hydrick ontdekte toen hij in de archieven van het Amerikaanse atoomprogramma de productiecijfers onderzocht. Dit leidt tot een aantal prangende vragen, volgens Farrell:

"Als de voorraden van wapen kwaliteit uranium ca eind 1944, begin 1945 ongeveer de helft waren van wat men nodig had na twee jaar onderzoek en productie, hoe kreeg het Manhattan Project de grote hoeveelheid uranium 235 in handen die het nodig had in de paar maanden tussen maart en het werpen van de Little Boy bom op Hiroshima in augustus, slechts 5 maanden later? Hoe kreeg het dit huzarenstukje voor elkaar, als men na ongeveer drie jaren productie nog slechts minder dan de helft van de kritische massa aan wapen kwaliteit uranium had geproduceerd? Waar kwam de missende uranium 235 vandaan? En hoe heeft men het dringende probleem van het ontsteken van een plutonium bom opgelost?

Uiteraard is het antwoord dat als het Manhattan Project niet in staat was om voldoende verrijkt uranium te produceren in zulks een kort tijdsbestek - maanden in plaats van jaren - dan moeten de voorraden aangevuld zijn vanuit externe bronnen, en er is slechts één reële plek met de benodigde technologie om op een dergelijke schaal uranium te verrijken. Die bron was Nazi Duitsland."

∴-

Referenties / bronnen:

http://www.refdag.nl/opinie/gegoochel_met_getallen_in_polen_1_280937

<http://www.serendib.be/artikels/lachtoffers-ontkenners-wetenschappersenkennisovervol.htm>

<http://auschwitz.org/en/history/holocaust-denial/denial-forms>

<http://auschwitz.org/en/history/holocaust-denial/leuchter-report>

<http://auschwitz.org/en/history/holocaust-denial/germar-rudolf>

"David Cole in Auschwitz"

<http://www.youtube.com/watch?v=PWCOjOj4RAU>

https://en.wikipedia.org/wiki/Monowitz_concentration_camp

<http://www.bibliotecapleyades.net/sociopolitica/reichblacksun/chapter02.htm>

<http://www.bibliotecapleyades.net/sociopolitica/reichblacksun/chapter03.htm>